

VORHERRE OG SANKT PEDER PAA VANDRING.

(Bømsk eventyr.)

En gang da Vorherre og sankt Peder vandret her paa jorden, kom de en kveld til en bondegaard. Der blev Peder staaende og vilde be om hus for natten. Vorherre sa, at han som bodde der var saa gjerrig, at de ikke vilde faa det godt der; men Peder sa han var saa træt, at han ikke orket gaa længer. «En fjerdingsvei herfra,» sa Vorherre, «finder vi hus og faar god behandling.» «Jeg er like glad med behandlingen,» sa Peder, «jeg gaar ikke et skridt længer.» Dermed gik han ind, og Vorherre maatte følge efter. «Kan vi faa hus og kveldsmat her?» sa Peder. «Ja, gjerne det,» sa bonden, «bare dere kan betale.» «Penger har vi ikke,» sa Peder; «men Guds løn skal du faa.» «Jeg er ikke tjent med det, jeg,» sa, bonden, «da faar dere værsaa-god at gaa længere bort.» «Længere bort vil ikke benene bære os,» sa Peder; «men det faar være det samme med kveldsmat, la os bare faa litt halm at ligge paa, hvis De vil være saa barmhjertig at huse os inat.» «Barmhjertig er jeg ikke,» sa bonden; «men dere skal faa hus og kveldsmat, hvis dere vil hjelpe mig at treske imorgen. Den som ikke arbeider, skal heller ikke æte,» sa han. De blev da forlikte om det. Bonden bad

dem gaa ind, gav dem havregrøt til kvelds og litt halm at ligge paa. Næste morgen stod han op i otta, vækket de to vandringsmændene, og da de ikke stod op med én gang, gik han op paa laaven, kastet kornet som skulde treskes ned paa laavegulvet, og da de endda ikke kom, tok han sliuen og brukte den til at vække dem med. Peder, som laa forrest, fik pryl. Da bonden var gaat, syntes Peder det var altfor tidlig at staa op endda, han, han maatte hvile sig litt til. «Men det var ikke no' godt at ligge forrest,» sa han, «nu vil jeg ogsaa ligge ved væggen en gang.» Vorherre byttet plads med ham, og Peder la sig igjen til at sove. Om en stund kom bonden for at vække dem tredje gangen. Men da Vorherre ikke sov, saa tænkte verten: «Han som ligger forrest, han er flink nok, og han har jo ogsaa faat sin del; nu maa jeg ha fatt i ham som ligger og sover ved væggen.» Og dermed vækket han Sankt Peder med sliuen, saa han blev lysvaaken, skal jeg tro, og stod op gjorde han, og han og Vorherre gik paa laaven med bonden. «Hvor er kornet vi skal treske?» sa Vorherre. «Der ligger det i en haug,» sa bonden. «Det gaar altfor smaat med at treske,» sa Vorherre, «jeg vet en bedre maate at gjøre det paa.» Saa gik han ind paa kjøkkenet, tok en brand ut av varmen og holdt den under halmhaugen ved laavegulvet. Bonden skrek og sa, at han ikke maatte gjøre det, for det gik varme i kornet; men da han saa at det ikke brændte, men at kornet flommet ut av haugen, saa tidde han stille og stod bare og undret sig. Det var nok en god maate at treske paa; for han saa snart, at der ikke var et eneste korn igjen i straaet, saa rent kunde han aldrig ha tresket det. Da de to vandringsmændene var fær-

dig med arbeidet sit, lot han dem gaa sin vei, og tænkte at nu skulde han gjøre som han hadde lært. Vorherre og Sankt Peder gik videre frem, og da de kom til en høi bakke, saa de sig om, og da fik de se at laaven til bonden stod i lys lue; for varmen hadde nok ikke tresket kornet for den gjerrige bonden; men den hadde brændt det op. Da sa Vorherre til Peder: «Hvorfor tror du nu, Peder, at bonden har faat denne straf?» «Aa, fordi han vækket os,» sa Peder, «og for prylen som jeg endda kjender over hele kroppen.» Men Vorherre sa: «Nei, nu tar du feil, Peder, «prylene er du skyld i selv, de har du faat; fordi du var saa trassig og endelig vilde gaa ind til den gjerrige bonden mot mit raad og min vilje. Men bonden fik sin straf; fordi han tok saa daarlig imot os. Han vilde altfor fort bli rik, derfor blev han fattig; han vilde ikke bruke sit gods til at gjøre godt mot sin næste, derfor blev det tat fra ham.»
